

Приятелката ми е висшистка и работи в банка. Облича се елегантно, редовно ходи на фризьор, козметик, педикюр... А аз, аз съм строител, работя по 10 часа, изкарвам два пъти повече от нея и нали се сещате, че ръцете ми са по-груби. Оня ден ми каза: Така ми се иска да ме докосваш като коприна! Направо ми примая, защото не мисля, че не го правя. Нежен съм, всеотдаен съм, когато се любим, и гледам първо тя да си получи удоволствието, чак тогава аз. Какво ли още да сторя, докторе? Не искам да я губя. От 5 години сме заедно и никога не съм се чувствал по-добре с жена. Сигурен съм, че и при нея е така, ама както виждате, явно иска да съм още по-нежен...

Димитър, 34 г.

Здравейте Димитре,

Понякога ми се налага да отговарям с общи приказки, но после много съжалявам, че съм сторил това. Много съжалявам. А защо ли го правя? Ами всички се раждаме различни. И по физически и по психически качества. И още като деца, та докато остареем все ни се налага да се приспособяваме. Най-напред в семейството, където родителите ни учат да бъдем такива, а не онакива. И още тогава ние искаме или не сме принудени да потискаме в себе си едни наши качества, а да развиваме други. Още от тук - от детството ни. По-нататък, пак същото. До кога? Казах вече малко по-горе докога. И непрекъснато – все се приспособяваме. Сиреч робуваме на една непрекъсната уравниловка. И в краен резултат – се изгубваме като отдели личности. И оттам идва приказката „Ех, какво можех да направя!“. И ако го бях сторил – бих учудил света! Всички щяха да говорят за мен. Да, ама не го сторих... за да не се различавам от другите, от околните. Точно затова великият детектив Шерлок Холмс казваше на приятелят си д-р Уотсън следното: „Елементарно, Уотсън една игла може да се скрие най-добре, когато е забодена в игленика всред другите игли!“. Та затова понякога говоря общи неща, защото не знам точно физическите, психическите и най-вече психосексуалните качества на личността, с която общувам в кореспонденцията си тогава. Колко е различен тя или той от другите и колко може тя или той да се промени,

така че със своя партньор или партньорка винаги когато се любят - максимално да дадат от себе си необходимото на другия, както и той самия да стори същото за да има онова взаимно сексуално удоволствие всеки път.

Нещо, което при вас двамата липсва. И веднага бързам да кажа – когато има сексапил във всеки един от партньорите в една сексуална двойка и който сексапил е желан и търсен и от двамата, то тогава сексуалното привличане и най-вече след това половото задоволство, никак не зависи от социалното положение и от професиите на двамата партньори в любовенето. Повтарям, никак не зависи. Точно затова Ви моля да не се подценявате лично Вие за това, че професията Ви е свързана с един предимно тежък физически труд. И още повече пък , че тя е в една професионална сфера, свързана с приятен външен вид, обноски и тоалети. Но пък това са изискванията на нейната професия. Лично за мен, всеки труд изисква уважение. Както социално, но най-вече и уважение от всеки един от нас към другия, който по различен начин, съвсем честно и почтено си изкарва хляба. Ето, виждате ли защо би следвало да сме различни и професионално и индивидуално. И ето сега следва – най-важното.

Никой от нас не се е родил научен. Точно затова ще иде реч по-нататък в отговора ми до Вас. И друг път съм го казвал, но и днес ще го повторя. Защото трябва. В обществото ни има така наречените три вида производства: на материални блага, на духовни блага и на самия човешки живот. И това производство, поне засега става чрез любовенето. А къде сме го учили и кога? Счита се, прието е да се счита, че това се знае от само себе си. Няма такова нещо!

И ето пак идваме до началото. Ние се раждаме в различни семейства. Там растем и тогава оформяме във себе си различни вкусове и предпочитания. И семейството та през училището ставайки млади хора оформяме общата си култура. Включително и сексуалната си такава. И тук също сме различни. И по характер и по темперамент и най-вече в предпочитанията ни за любене. Да така е! Но аз самия откъде ще знам какво искаш и какво точно желаеш в този момент, точно в този момент. И как да ти го дам. Откъде да знам... Е, понякога могат и да се намерят букварчета за така наречените индивидуални особености в желанията на сексуалните партньори. Както и начините за тяхното сексуално удовлетворение. Но и те са пак всъщност с общи приказки. Защото днес може да ми се иска така, а пък утре по-другояче. Ето го златното правило – в секса правила не може, не бива и не трябва да има. Важна е импровизацията. Добре, ама за да има такава основата е аз да знам точно сега какво искаш и начина, по който да го направя. А ще го, знам тогава, когато разговаряме един с друг. Разговаряме спокойно, без упреци и с много взаимна обич. И тя да е в очите ни тогава. Ето това е пътят към взаимното ни щастие в любовенето ни.

Така че Вашето момиче съвсем не е искало да Ви засегна по отношение на професията Ви и по отношение на грубите Ви ръце. В кабинета си съм чувал немалко споделения от пациентки, че понякога мъжките груби ръце докосват и галят много нежно. Това го запомнете!

Ето че дойдохме до най-важното. Най-важното, което всяка жена търси в любовното. Най-напред да е желана и после да получи много нежност. И преди и по време и след половото сношение. Тогава тя се разтапя от удоволствие. Неслучайно някога взех та спретнах една кратичка научно-популярна статия. Нарекох си я „Котешката точка“. Може да я намерите в моя здравен сайт тук <http://sexology-bg.com/index.php/orgazme-menu/56-orgazme-of-woman-part-3-art>. Та там казах всяка жена си има своята индивидуална котешка точка. Става въпрос не за нещо фиксирано като част от тялото ѝ. Но може и пък да е фиксирана тази котешка точка. Нали вече казах, че сме различни. Но тя е длъжна предварително да запознае партньора си за нея. Как да я гали нежно. И кога малко по-силно. Може и да се отиде и по-нататък – към така наречените еротични масажи. Всичко е въпрос на предварителна договорка. Но пак казвам, придружена в изпълнението си с импровизации.

Така, че аз си мисля - Вашето момиче не Ви обижда. Просто Ви подсказва нещо много важно за себе си. Но тука има едни упрек към нея. Девойче, хайде да прескочим притесненията, поради срам и какво ли още не. Вашето момче изгаря в буквалния смисъл от любов към Вас. И ще направи даже и невъзможното Вие непременно да сте щастлива в любовното ложе с него. Ами научете го! Точно така – научете го как точно се гали коприна! И сега малка подсказка от мен. Нарича се тренировка. Една тренировка за това как неговите пръсти да се научат да галят коприна. Защото знайте, човешката ръка е продължение не само на човешкия ни мозък. Човешката ни ръка е продължение и на нашите душа и сърце. Разберете го това е, научете го. Аз лично затварям очи и се представям следното: Представям си двама Ви – поседнали на канапето един срещу друг. Помежду Ви парче плат - много фина коприна. Вземате нежно ръката му и я целувате. След това му казвате той нежно, ама много нежно, да отпусне пръстите си там, върху плата. И сега го карате да си представи следната ситуация. Ръката и пръстите на един пианист, който изпълнява една нежна мелодия тогава. Пръстите му не натискат клавишите, а много нежно и тихо се плъзгат по тях. И мелодията е фантастично нежна. Би разплакала всяко едно сърце. След време, когато се убедите сама, че пръстите и на двете ръце на Вашето момче вече са се научили да „свирят“ отпуснати и нежни по парчето коприна. Е, време е за най-важния урок. Да научите тези мъжки пръсти да „свирят“ толкова тихо и любовно нежно по кожата на Вашето тяло. Това е пътят! Защото разберете ме – никой не се е родил научен. И за любовната нежност – също. Особено това важи за едни силни мъжки ръце. И като заговорихме за тях ето два къси любовни стиха написани пак от груби и силни

мъжки ръце. Но тяхното, на тези ръце, сърце и душа са били много нежни. И като Вас, драги господине, беше работник-строител. Наричаха го „поетът с ватенката“. В ръцете му бе лопатата за бетона. Но в джоба си, освен клещите за арматурата на кофража бяха и малкия подострен молив и ученическата тетрадка. И когато имаше вътрешния повик да твори с грубите си силни ръце, пишеше стихове. Там - на строителната площадка!

И точно затова, този велик за мен поет Пеньо Пенев сам си отиде твърде рано от този наш свят. Защото неговата, вътрешна голяма нежност бе неразбрана от съвременниците му. И то неразбрана и от обществото ни и от жените, които е харесвал и обичал. Ето ги тези два любовни стиха:

МОЖЕ БИ ТУК

Може би тук и тя е стояла
Край засмените цветни лехи.
Тоя същия вятър е галил
Златокъдрите нейни коси...

Може би тук тя е мечтала
За любимия светъл жених...
Само старите кестени знаят
И засмените цветни лехи.
Може би.....

ПРИЗНАНИЕ

Милоока жена, белонога!
Нецелуната и непогалена!
Ти ми стана съдба и тревога,

Тиха радост и жал непрежалена....

Черноока жена, белоръка!-
Ти, усмивчице сладка и чакана!
Ти си моя утеха и мъка,
Моя топла сълза неизплакана....

И накрая един клип на песента „Lady In Red" на Chris de Burgh с кадри от незабравимата история на „най-хубавата жена" - Джулия Робъртс и нейния любим - красавецът Ричард Гиър.

{youtube}1vqiWLmdDe8{/youtube}

д-р Илия Вrabчев, сексолог-психотерапевт